

РЕШЕНИЕ

№ 350

гр. Смолян, 16.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СМОЛЯН в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гергана Кузманова

при участието на секретаря Веселина Младенова
като разгледа докладваното от Гергана Кузманова Гражданско дело №
20225440100135 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на П. В. Д. против ***, в която се твърди от ищеца, че на 26.02.2019г. е сключил с ответника трудов договор №СД-19/26.02.2019г. за определено време- до 31.08.2019г. На 28.08.2019г е сключил с ответника втори трудов договор №СД-035/28.08.2019г. за определен срок- до изтичане на срока на направлението за ползване на лична помощ-31.07.2024г. Със Заповед № ЛП 204 / 20.07.2021г. трудовото му правоотношение е прекратено , считано от 15.07.2021г.- поради смъртта на потребителя.Твърди, че по двата трудови договора не са му изплатени трудовите възнаграждения за пълно работно време- 8 часа, както и допълнително трудово възнаграждение за придобит стаж и професионален опит, като излага подробни съображения защо му се дължат такива.Сочи,че съгласно чл.125 от КТ нормалнатапродължителност на работното време е 8 часа, а при 5 дневна работна седмица- до 40 часа седмично. Съгласно чл.66 ал.1 т.8 от КТ в трудовия договор следва да се посочи продължителността на работния ден или седмица.Когато в трудовия договор не е уговорено друго се счита, че същия е сключен за нормална продължителност на работния ден от 8 часа, респ. за работна седмица.Съгласно чл.9 в НРВПО когато в края на периода, заа който у установено сумарно изчисляване на работното време отработените часове по графика са по –малко от часовет, определени по реда на чл.9б, за недостигащите часове се счита, че работника или служителя е в престой не по своя вина, с изключение на случаите на виновно неявяване на работника или служителя на работа.Съгласно чл.267 ал.1 от КТ работникът или служителят има прл аво на брутно трудово възнаграждение за времето на п престой.Тъй като в двата трудови договора не е уговорена продължителността на работния дден или седмица се считат склучени за нормална продължителност на работния ден-8 часа и работна седмица

-40 часа.

В чл.12 от НСОПЗ се предвижда допълнително възнаграждение за придобит стаж и професионален опит. Счита, че в случая ответникът дължи да му изплати това ДТВ в процент не по малък от 0,6% за всяка година трудов стаж и професионален опит като следва- до 01.07.2007г. незаависимо от това, че предходната рабмота може да не е същата, сходна или със същия характер, като за времето след 01.07.2007г. счита че следва да се прилага чл.12 ал.4 от НСОПЗ. Тъй като и в двата трудови договора не са определени допълнителни възнаграждения за придобит стаж и професионален опит, счита, че му се полага такова защото до приемане на НСОПЗ има 28г. придобит трудов стаж.

Моли съда да постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца дължими суми по трудовия договор № СД-19 от 26.02.2019 г. , както следва: сумата **от 2 203,20 лева.**, представляваща трудово възнаграждение за престой за периода от 01.03.2019 г до 31.08.2019 г., тъй като не му е осигурена работа за това време, сумата от **575,76лв.**, представляваща допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, както и ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца дължими суми по Трудов договор СД № 035 от 28.08.2019 г. както следва: сумата от **1 849,84лв.-** трудово възнаграждение за престой за периодите от 01.09.2019г. до 31.12.2019 г. , от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 година и от 01.01.2021 г. до 15.07.2021 г., сумата от **414,87лв.**, представляваща допълнително възнаграждение за придобит 28 години трудов стаж за времето от 01.09.2019 г. до 15.07.2021 г.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който оспорва исквете. Излага съображения, че искът за изплащане на обезщетение за допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 0.6 % за всяка година трудов стаж и професионален опит е неоснователно, защото в т.7 сключения Трудов договор № СД-035/28.08.2019г. между страните е уредено , че допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж е в размер на 0.6% за придобит трудов/професионален стаж със сходни дейности.Наредбата за структурата и организацията на работната заплата въвежда детайлни правила кои периоди трябва да бъдат отчетени като предходен професионален опит. Според чл.*** ал.1 от НСОПЗ допълнителното възнаграждение е в зависимост освен от придобит трудов стаж и от професионален опит на работниците и служителите. Професионален опит е придобит опит в резултат на продължително упражняване на една и съща или сходна професия/дейност. За длъжността асистент по механизма лична помощ се признава професионален стаж по сходни дейности - личен асистент, социален асистент, домашен помощник, лекар, медицинска сестра, рехабилитатор и др., доказани чрез представяне на документи от работника или служителя. Правото за получаване на допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит възниква при придобит трудов стаж и професионален опит не по-малък от една година. Ищецът не е доказал да има професионален опит на сходна дейност/работа („Личен асистент“) с изпълняваната работа при работодателя - ***, от което следва че е дължимо допълнително възнаграждение за придобит трудов и професионален стаж само за

времето на сключените договори при работодателя - *** и то при съобразяване на хипотезата на чл.*** ал.9 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. В този смисъл начисленото допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален стаж е изцяло в хипотезата на чл.12 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Поради което се явява и неоснователно искането за заплащане на допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж защото съгласно приложимата нормативна уредба следва да е налице и придобит професионален опит със сходна дейност на изпълняваната в случая личен асистент. Сходна дейност на длъжността асистент по механизма лична помощ се признава професионален стаж за сходни дейности, като същите са подробно изброени по -горе.

Счита за неоснователен и искът за заплащане за възнаграждение за времето на престой не по вина на работника или служителя по смисъла на чл. 267, ал.1 от Кодекса на труда, тъй като не е налице престой по смисъла на Кодекса на труда по време на изпълнение на трудовия договор от страна на ищеца. Престой по вина на работодателя е налице в случай, че работодателя не осигурява работа, която иначе работникът/служителят е в готовност през периода на престоя да престира труд. Обхватът на трудовия договор между страните се определя от направлението за ползване на лична помощ, в което направление се определят часове за месеца. Така определените часове се отчитат и разпределят в месечен отчет по чл.27, ал.2 от Закона за личната помощ за извършената през месеца дейност. Съгласно представените и приети отчети ищецът е отчитал работно време в часове съгласно определеното в трудовия му договор и не е изпадал в ситуация на престой по смисъла на КТ. Навежданите от страна на ищеца доводи за наличие на престой са неоснователни и недоказани, същите са бланкетни. Не е посочен конкретен период, през който работникът е бил в готовност да престира труд, но работодателя не му е осигурил работа която да изпълнява.

Според ответника и двата сключени трудови договора между страните съдържат задължителните реквизити на чл.66 от КТ, включително съдържат данни за продължителността на работния ден или седмица, посоченото обстоятелство е уредено в т. 3 от Трудов договор № СД-035/28.08.2019г.: „работното време в часове за месеца в 149“. Специалният Закон за личната помощ урежда в чл. 32. ал.1 как се определя възнаграждението на асистента. На основание чл.14,ал.3 от Закона за личната помощ е сключено Тристранно споразумение № 19/23.08.2019г. между ***, в качеството ѝ на доставчик на лична помощ, П. В. Д.- асистент и *** Д. - ползвател, към което тристранно споразумение неразделна част е план- график. План - графика представлява индивидуален работен план, който има за цел да разпредели определените с направлението часове за ползваната услуга по механизма лична помощ. В конкретния случай ползваната услуга е разпредЕ. в часа седмично/ месечно, по видове дейности, като е налице и разработен седмичен работен график по дни и часови диапазон, в който се изпълняват дейностите включени в услугата предмет на тристранното споразумение. Счита, че със сключените трудови договори са спазени, както изискванията на Кодекса на труда от една страна, така и

изискванията на специалния Закон за личната помощ от друга страна.

В с.з. ищецът р.пр. се явява лично и поддържа предявените искове.

Ответникът оспорва исковете чрез процесуалния си представител юриск.***.

Съдът, след преценка на изложеното в исковата молба и отговора, на становищата на страните в съдебно заседание и като обсъди събраните по делото доказателства прие за установено следното от фактическа страна:

Представен е Трудов договор №СД019/26.02.2019г., по силата на който ответникът е възложил, а ищецът е приел да изпълнява длъжността „личен асистент“. Договорът е сключен за определено време- до 31.08.2019г. Уговорено е в чл.3 от договора, че продължителността на работния ден е съгласно одобрен график, както и размера на трудовото възнаграждение – основна месечна заплата в размер на 3,40лв. на час с периодичност на изплащане до 30 то число на месеца, следващ месеца, за който се дължи възнаграждението.

Представен е и Трудов договор №СД-035/28.08.2019г., по силата на който ответникът е възложил, а ищецът е приел да изпълнява, считано от 01.09.2019г. длъжността „личен асистент“. Срокът на договора е –до изтичане срока на направлението за ползване на лична помощ-31.07.2024г. Мястото на работа е –в дома на потребителя *** Д., работното време е уговорено в часове- 149 за месеца, при основно месечно възнаграждение в размер на 502,13лв., като часовата ставка за реално положен труд е 3,37 лева с периодичност на плащане- до 20-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължи възнаграждението. В т.7 от договора страните са уговорили, че на ищеца се дължи и допълнително възнаграждение за придобит страж/ придобит професионален стаж за сходни дейности/-0,6%. Съгласно т.10 от договора служителят е длъжен на 1-во число на следващия месец да представя Отчет по чл.27 ал.2 от ЗЛП за извършената през месеца дейност.

Съгласно Допълнително споразумение №169/19.02.2021г. страните по трудовия договор са се споразумели, че размерът на допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит/ 2г./, считано от 01.03.2021г. се определя на 1,2%.

С Допълнително споразумение от 31.12.2020г. страните са постигнали съгласие, считано от 01.01.2021г. да се измени часовата ставка за реално положен труд- от 4,39лв. до 4,70лв. и основното месечно трудово възнаграждение да се измени от 654,11лв. на 700,30лв.

Представени са Тристранно споразумение №19/23.08.2019г. и Тристранно споразумение №120/31.12.2019г, сключени на осн.чл.14 ал.3 от ЗЛП между ***-доставчик на лична помощ, П. В. Д.-асистент и *** Д.-ползвател, с което се урежда редът и срокът за предоставянето и ползването на личната помощ, както и правата и задълженията на страните., както и индивидуален работен план на личен асистент П.Добирков- неразделна част от тристранните споразумения.

Със Заповед №ЛП-204/20.07.2021г. на осн.чл.325 ал.1 т.4 от КТ е прекратено Тристранно споразумение №19/23.08.2019г. и Трудово правоотношение на ищеца за

длъжността „личен асистент“ по сключен трудов договор №ЛП-035/28.08.2019г., считано от 15.07.2021г.- поради смъртта на потребителя и със завършване на определена работа.

Представени са протоколи от извършени проверки от Д „ИТ“ по жалби на ищеца, видно от които в протокола от 20.12.2019г. са дадени предписания на ответника, както следва: да се уговори писмено с иеца еднакъв срок на предизвестие и за двете страни, съгласно чл.66 ал.1 т.6 от КТ, да се уговори писмено с ищеца продължителността на работния ден или седмица, съгласно чл.66 ал.1 т.5 от КТ, с ищеца, работещ като личен асистент на непълно работно време да се уговори разпределението на работното му време, съгласно чл.138 ал.1 от КТ., за работа на 06.09.2019г. ден, обявен за официален празник на ищеца да се изплати според уговореното, но не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение, съгласно изискванията на чл.264 от КТ.В протокола от 12.02.2020г. са дадени предписания на ищеца да се начислят -за м.декември 2019г. и м. януари 2020г. разликата между основното му месечно трудово възнаграждение -502,13лв. и начисленото му възнаграждение за отработени дни съответно за м. декември 2019г. в размер на 431,36лв. и за м. януари 2020г. в размер на 623,38лв.

Поради оспорване на първоначалната СИЕ, по делото е назначена и изслушана повторна СИЕ, вещото лице по която дава следното заключение: Относно Трудов договор № СД 19/26.02.2019 г., сключен за определено време- от 01.03.2019 г. до 31.08.2019 г. договореното трудово възнаграждение е 3,40 лева на час, а продължителността на работния ден е съгласно одобрен график. В графика за всеки месец са разписани работните дни и часовия диапазон, в който ищеца ежедневно в рамките на работните дни е следвало да полага труд. От представените графици вещото лице е установило, че за месеците март, април, май и юни ищеца е следвало да полага труд всеки работен ден от 08,00 ч. до 11,00 ч. или 20 работни дни x 3 часа дневно, общо 60 ч. месечно. За месец юли за периода 01.07.2019 г.-18.07.2019 г. е следвало да полага труд всеки работен ден от 08,00 ч. до 11,00 ч. или 14 работни дни x 3 часа дневно, а за периода 19.07.2019 г.-31.07.2019 г. всеки работен ден от 08,00 ч. до 10,00 ч. или 9 работни дни x 2 часа дневно, общо 60 ч. месечно. За месец август за периода 01.08.2019 г.-22.08.2019 г. е следвало да полага труд всеки работен ден от 08,00 ч. до 11,00 ч. или 16 работни дни x 3 часа дневно, а за периода 23.08.2019 г.-31.08.2019 г. всеки работен ден от 08,00 ч. до 10,00 ч. или 6 работни дни x 2 часа дневно, общо 60 ч. месечно. По този трудов договор след извършената справка в НАП е установено, че в подадената информация от страна на *** за ищеца е декларирано дневно работно време от 2 часа. По данни от ответника по програмата „Помощ в дома“ максимално допустимите часове за месеца са били 70, съответно по тази програма няма лице на същата или сходна длъжност на пълно работно време. В случай, че ищеца би бил на пълно работно време евентуално неизплатените трудови възнаграждения на ищеца по Трудов договор № СД 19/26.02.2019 г. във вариант с възнаграждение за ТСПО са в размер общо на **2396,03 лв.** В случай, че ищеца би бил на пълно работно време евентуално неизплатените трудови възнаграждения на ищеца по Трудов договор № СД 19/26.02.2019 г. във вариант без възнаграждение за ТСПО са в размер общо на **1899,60 лв.** По Трудов договор № СД 19/26.02.2019 г. начислените и

изплатени трудови възнаграждения на ищеца са в общ размер на **1224,00лв.** БТВ , респ. **949,80** лв-нетни трудови възнаграждения.

Относно Трудов договор № СД 35/28.08.2019 г.,вещото лице сочи, че По този трудов договор ежесечно ищеца е изготвял Отчет по чл.27, ал. 2 от Закона за личната помощ, с който е ежедневно е отчитал положените часове труд и е описвал дейностите които е извършвал. По този трудов договор след извършената справка в НАП установих, че в подената информация от страна на *** за ищеца е декларирано дневно работно време от 7 часа. По програмата „Личен Асистент“ има лице на същата длъжност с работно време в часове за месеца – 168 часа и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 566,16 лева при часова ставка 3,37 лева на час. В този случай, евентуално неизплатените трудови възнаграждения на ищеца по Трудов договор № СД 35/28.08.2019 г. във вариант с възнаграждение за ТСПО са в размер общо на **3698,86 лв.**, Във варианта без възнаграждение за ТСПО, евентуално неизплатените трудови възнаграждения на ищеца по Трудов договор № СД 35/28.08.2019 г са в размер общо на **1495,25 лв.** По Трудов договор № СД 35/28.08.2019 г. начислените и изплатени възнаграждения на ищеца са, както следва:**14591,10лв.** БТВ,респ.**11920,01 нетно.**

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Предявени са иски с правно основание чл.267 ал.1 от КТ във вр. с чл.128 от КТ , и чл.12 от НСОПЗ.

Исковете са неоснователни и подлежат на отхвърляне.

Разпоредбата на чл. 267 ал.1 от КТ предвижда, че за времето на престой не по вина на работника или служителя той има право на брутно трудово възнаграждение. Престоят е състояние на бездействие на работника или служителя при които той не изпълнява трудовите си задължения поради спиране на работа в предприятието. А спирането на работата означава пълното преустановяване на дейността на предприятието или отделно негово обособено звено поради вътрешно организационни, технически, икономически или други причини. Когато работникът или служителят няма вина за спиране на работа тогава той има право на брутно трудово възнаграждениеу, уговорено в трудовия договор за времето на престоя. В настоящото производство не се събраха никакви доказателства, че ищецът е бил в престой през времетраенето на двата трудови договора през посочените от него периоди в исковата молба.

Неоснователно ищецът счита, че след като в трудовите договори не е посочена продължителността на работната седмица то му се дължи трудово възнаграждение за 8 часов работен ден. В случая процесните два трудови договора са сключени на основание чл.27 ал.1 от Закона за личната помощ. Това е специфичен вид трудов договор, който се сключва между - ответната община- доставчи на лична помощ сгласно чл.18 ЗЛП и асистента по смисъла на чл.24 от ЗЛП , като предпоставките за сключването му и неговото съдържание са уредени подробно в НАРЕДБА № РД-07-7 от 28.06.2019 г. за включване в

механизма лична помощ. В трудовия договор от 26.02.2019г. страните са уговорили, че продължителността на работния ден е съобразно удобен график при основна заплата от 3,40лв. на час. От заключението на вещото лице се установи, че съгласно графика през времетраенето на трудовия договор в размер на от по 60 часа месечно. При часова ставка от 3,40лв. на час му се дължи БТВ в размер на 204,00лв. месечно, което видно от заключението на вещото лице е изплатено изцяло за времетраенето на трудовия договор - от м.април 2019г. до м.август вкл. В трудовия договор от 28.08.2019г. страните са уговорили, че работното време в часове в месеца е 149 при часова ставка 3,37лв., съгласно Заповед от 06.02.2020г. часовата ставка е изменена на 4,39лв., а съгласно допълнително споразумение от 31.12.2020г. - на 4,70лв. на час. По този трудов договор ищецът ежесмесечно е изготвял месечни отчети, съгласно чл.27 ал.2 от ЗЛП, в които е отчитал ежедневно положените часове труд и е описвал дейностите, които е извършил. Съгласно чл.32 ал.1 от ЗЛП възнаграждението на асистента се определя въз основа на отработените часове за един календарен месец чрез отчета по чл.27 ал.2. От заключението на вещото лице се установи, че ответникът е декларирал в НАП дневно работно време за ищеца от 7 часа. Последното съответства на разпоредбата на чл. 3а. (Нов – ДВ, бр. 99 от 2019 г., в сила от 17.12.2019 г.) ал.5 т.4 от НАРЕДБА № РД-07-7 от 28.06.2019 г. за включване в механизма лична помощ, съгласно която (5) За трудовите договори по ал. 4, т. 2 продължителността на работния ден се определя, както следва: 7-часов работен ден, когато броят на определените в споразумението по чл. 3, ал. 3 часове за предоставяне на лична помощ е от 137 часа до 151 часа месечно. От заключението на вещото лице се изясни, че положените от ищеца часове труд месечно, съгласно месечните отчети и часовата ставка в договора са изплатени напълно от ответника.

Така по делото се установи, че ответникът-работодател е изпълнил задължението си по чл.128 т.2 от КТ и е заплатил по двата трудови договора в срок дължимото на ответника възнаграждение за извършената работа. Следва да се има предвид, че трудово възнаграждение се дължи за действително положен труд, поради което неоснователно ищецът счита, че му се дължи трудово възнаграждение за 8 часа работен ден т.е. за 168 часа месечно. За разликата над положените часове от 149 часа месечно - до 168 часа месечно на ищецът не се следва трудово възнаграждение защото трудовия договор не е бил сключен за пълен работен ден, нито е налице престой по смисъла на чл.267 ал.1 от КТ.

Неоснователен е и искът за заплащане на допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит по чл.12 ал.1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/. Посочената разпоредба предвижда, че за придобит трудов стаж и професионален опит на работниците и служителите се заплаща допълнително месечно възнаграждение в процент върху основната работна заплата, определена с индивидуалния трудов договор. Съгласно чл. *** ал. 4, т. 1 от НСОПЗ работодателят е длъжен при определяне продължителността на трудовия стаж и професионалния опит, с оглед определяне на правото и размера на допълнителното възнаграждение да отчете и трудовия стаж на работника или служителя, придобит в друго предприятие по смисъла на §

1, т. 2 от ДР на КТ на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. Съгласно чл.12 ал.5 от НСОПЗ условията, при които се зачита сходният характер на работата, длъжността или професията, се определят с колективен трудов договор на браншово равнище или с вътрешните правила за работната заплата в предприятието. Съгласно ал.7 на чл.12 от НСОПЗ колективен трудов договор на браншово равнище се определя минималният размер на допълнителното трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за съответния бранш, а конкретният размер се определя в колективен трудов договор и/или във вътрешните правила за работната заплата в предприятието и в индивидуалния трудов договор.

В процесния казус тези условия са уредени в чл.9, ал.1 и 2 от Вътрешните правила за работната заплата по програмата „Лична помощ” в *** , а именно в размер от 0,6 % , като за длъжността асистент по механизма за личната помощ, каквато е заемал ищеца е предвидено, че такова се дължи за времето, през което работникът или служителът е работил и продължава да работи в съответната общинска бюджетна структура в т.ч. или на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. В сключения индивидуален трудов договор от 28.08.2019г. размерът и трудовия стаж, върху който се дължи допълнителното възнаграждение за ПСПО е уреден точно по този начин. В предходния трудов договор от 26.02.2019г. страните изобщо не са уговорили такова допълнително трудово възнаграждение- за придобит стаж и професионален опит. Дължимото се на ищеца допълнително възнаграждение съгласно трудовия договор е изплатено на ищеца , съгласно заключението на вещото лице, като не е налице основание за заплащане от ответника на допълнително възнаграждение върху целия трудов стаж на ищеца към момента на сключване на трудовите договори, както се претендира от него. С оглед посоченото и този иск подлежи на отхвърляне, като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода на делото, ще следва ищецът да бъде осъден да заплати на ответника разноски по водене на делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300,00лв., от които 100,00лв. разноски за вещо лице и 200,00лв. юрисконсултско възнаграждение.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от П. В. Д., ЕГН ***** с адрес гр.Смолян, ул.“****“ *** против *** с адрес гр.Смолян, бул.“****“ №*** представлявана от *** *** искове да бъде осъден ответника да заплати на ищеца: 1.По трудов договор № СД-19 от 26.02.2019 г. следните суми: сумата от **2 203,20 лева.**, представляваща трудово възнаграждение за престой за периода от 01.03.2019 г до 31.08.2019 г., сумата от **575,76лв.**, представляваща допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит и 2. По Трудов договор СД № 035 от 28.08.2019 г. следните суми: сумата от **1 849,84лв.-** трудово възнаграждение за престой за периодите : от 01.09.2019г. до 31.12.2019 г. , от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. и от 01.01.2021 г. до 15.07.2021 г., сумата от **414,87лв.**, представляваща

допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит за времето от 01.09.2019 г. до 15.07.2021 г., като НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ.

ОСЪЖДА П. В. Д., ЕГН ***** с адрес гр.Смолян, ул.“****“ №**** против *** с адрес гр.Смолян, бул.****“ №**** представлявана от *** *** разноси по водене на делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300,00лв., от които 100,00лв. разноси за вещо лице и 200,00лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Смолян: _____